

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/45/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614010096
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8614010096.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Petra Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. januára 2015, v trestnej veci obž. K. H., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/55/2014 zo dňa 15.10.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného K. H..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/55/2014 zo dňa 15.10.2014 bol obžalovaný K. H. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu so zločinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 02.12.2013 v čase okolo 15.00 hod. v obci I. Q., okr. N., vnikol do uzamknutého rodinného domu č. X takým spôsobom, že kameňom rozbil sklenenú výplň okna vchodových dverí, tieto odomkol zvnútra ponechaným kľúčom v zámku a od majiteľky M. G., nar. XX.XX.XXXX pýtal peniaze, ktoré mu odmietla dať, a preto ju začal fyzicky napadať päťami do tváre, následkom čoho poškodená zo strachu uviedla, že peniaze má v letnej kuchyni na dvore a pri presúvaní na dvor k letnej kuchyni ju opakovane udieral do hlavy, kedy už kričala o pomoc, preto obvinený z miesta činu ušiel, avšak bol bezprostredne po čine obmedzený na osobnej slobode občanom obce I. Q. a následne odovzdaný policajtom PZ, pričom poškodená M. G. utrpela zranenie a to pomliaždenie hlavy a podvrtnutie chrbtice s dobou liečenia do 6 dní.

Za to mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zákona a § 41 ods. 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 a 1 roka.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu a to do výroku o vine. V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného mimo iného má za to, že výpovede svedkyne S. G. a Bc. S. H. nie je možné považovať za nedôveryhodné alebo menej dôveryhodné iba z dôvodu, že medzi nimi a poškodenou sú zlé rodinné vzťahy. Poukazuje na výpovede svedkyne I. Q. a snahu súdu odstrániť rozpor v jej výpovedi ohľade farby bundy obžalovaného a miesta, odkiaľ ho videla utekať. V čase, kedy chytil svedok V. Q. obžalovaného, bolo už 16.20 hod. a na vzdialenosť 20-30 metrov ho poškodená nemohla ani vidieť a kričať, že to je on. V prepúšťacej lekárskej správe sa neuvádzajú žiadne podliatiny, modriny ani odreniny, či už na tvári alebo tele, ktoré by mali zodpovedať popisu útoku zo strany poškodenej. Poškodená opakovane uviedla, že na dvore Q. iadneho V. nevidela, že páchatela poslednýkrát videla, keď vyšiel z dvora. Prvýkrát opoznávala páchatela pri

rekognícii podľa fotografií, čo už bolo v čase, keď poznala meno obžalovaného. Ani jeden zo svedkov nepotvrdil, aby videl páchatela pri čine alebo bezprostredne po čine. Poukazuje aj na rozpor ohľadne zobrať kameňa z rúk obžalovaného poškodenou, či v dome alebo vonku. Navrhol v súlade so zásadou in dubio pro reo odvolaniu vyhovieť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu so zločinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v rozsahu (okrem nižšie uvedeného) potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Tieto skutkové okolnosti, považuje odvolací súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie prvostupňového súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Odvolací súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcom podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný K. H. spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~Main/TArticles.ascx&phContent=~ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

V prieskumnom konaní však odvolací súd zistil, že prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie aj o výpoveď obžalovaného z prípravného konania, ktorú učinil pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. Táto výpoveď ale v konaní pred súdom nebola oboznámená, čo je v rozpore so zásadou ústnosti a bezprostrednosti. Zistiac uvedené pochybenie, krajský súd na verejnom zasadnutí uvedený nedostatok napravil a vypočul obžalovaného, ktorý uviedol, že na dvore poškodenej nebol a v prípravnom konaní sa nepriznal. Vzhľadom na uvedené preto krajský súd prečítal výpoveď obžalovaného zo dňa 06.12.2013, kde po zákonných poučeníach vyhlásil, že ku skutku, ktorý dňa 02.12.2013 v čase okolo 15.55 hod. v obci I. Q. spáchal tak, ako je uvedené v návrhu prokurátora, sa v celom rozsahu priznáva. Cez deň popíjal s kamarátmi, a preto si na všetky okolnosti celkom nepamätá. Nepamätá si ani na to, že fyzicky napadol majiteľku domu M. G.. Svoje konanie ľutuje a ďalej sa už nechce dopúšťať trestnej činnosti. Po prečítaní tejto výpovede obžalovaný naďalej tvrdil, že sa pred sudcom okresného súdu nepriznal, zápisnicu nečítal, ale ju podpísal.

V súlade s vyššie uvedeným preto aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe jeho výpovede z prípravného konania, kde sa ku skutku priznal. Taktiež z výpovede poškodenej M. G. vyplývajú skutočnosti o spôsobe a priebehu samotného skutku. Obžalovaný po predchádzajúcom konaní, kedy bol poškodenou vyhnaný z domu preč, lebo tam vošiel

bez jej súhlasu, po uplynutí určitej doby, po tom, ako poškodená zamkla vchodové dvere, vzal kameň a rozbil okienko na vchodových dverách a vnikol do domu. Následne od poškodenej žiadal peniaze a fyzicky ju napadol. Keďže poškodená mu povedala, že peniaze má v letnej kuchyni, ktorá sa nachádza pod domom, vyšli z kuchyne a šli po chodníku k prednej časti domu, kde ju opätovne fyzicky napadol. Začala kričať o pomoc a obžalovaný sa jej snažil zakrývať ústa a neskôr ušiel. Svedkovia I. Q. a V. Q. popisujú príchod poškodenej do ich dvora, ktorá bola veľmi rozrušená a bosá a uviedla im, že bola niekým prepadnutá, že ju bil a chcel od nej peniaze. Keď šli k jej domu, uvidela obžalovaného, zľakla sa a kričala chyťte ho. Následne V. Q. chytil obžalovaného. Na dome poškodenej svedkyňa I. Q. videla rozbité okienko na dverách, sklo na zemi, ako aj porozhadzované veci. Svedkyňa S. L., dcéra poškodenej, uvádzala skutočnosti, ktoré jej uviedla poškodená ohľadne predmetného skutku. Svedkyňa Z. H., matka obžalovaného, vyvracala obranu obžalovaného, pretože tvrdila, že syna videla naposledy na obed a potom sa už nevrátil, nie ako tvrdil obžalovaný, že prišiel domov aj neskôr. Ani svedok H. O. nepotvrdil obhajobu obžalovaného, že šli spoločne do osady, pretože uviedol, že šli von z dediny, ale na úrovni poľnohospodárskeho družstva sa obžalovaný otočil a šiel späť do obce. Zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ Košice vyplýva, že biologický materiál zaistený z pravého a ľavého rukáva mikiny obžalovaného (vecná stopa č.4) pochádza najmenej od dvoch osôb. DNA profily uvedených zmiešaných stôp je kombináciou DNA profilov porovnávacích vzoriek bukálnych výterov označených K. H. a M. G.. Zo zápisnice o ohliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie je zrejme rozbitie okienka na vchodových dverách domu poškodenej ako aj nájdený kameň na kuchynskej linke. Bez povšimnutia nemôžu ostať ani závery znaleckého posudku z odboru psychológia spracovaného na poškodenú, v zmysle ktorých primárna vierohodnosť poškodenej M. G., teda jej schopnosť správne reprodukovať prežité udalosti, je zachovaná a zodpovedá jej veku. Poškodená spoľahlivo dokáže označiť osobu páchatel'a a popísať jeho konanie. Čiastočne je znížená u nej schopnosť pri popise rôznych detailov, časových a číselných údajov, časových postupností udalostí. Nebola zistená u poškodenej úmyselná snaha poškodiť osobu páchatel'a. Z vykonanej rekognície zo dňa 20.03.2014 vyplýva, že poškodená jednoznačne opoznala ako páchatel'a trestnej činnosti obžalovaného K. H.. Zároveň boli oboznámené aj ďalšie listinné dôkazy zabezpečené v trestnom konaní. Zo zápisu o dychovej skúške vyplýva, že obžalovaný mal v čase spáchania skutku najmenej 0,85 mg alkoholu na liter vydychovaného vzduchu. Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaných skutkov a usvedčuje z ich spáchania obžalovaného.

Správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaného K. H. po právnej stránke posúdil, ak toto kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním, keď proti poškodenej použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci - peňazí a takéhoto skutku sa dopustili voči chránenej osobe (§ 139 písm. e/ Tr. zákona, t.j. osobe vyššieho veku s poukazom na ust. § 127 ods. 3 Tr. zákona - osoba staršia ako 60 rokov) a pritom vnikol do obydľia poškodenej, ktorá je chránenou osobou a to rozbitím okienka na vchodových dverách, teda prekonaním prekážky, naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke skutkové podstaty uvedených zločinov.

Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil len existenciu priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprímerane prísne.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbíhajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods.1 Tr. zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného

o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Na tomto mieste je potrebné vytknúť okresnému súdu, že v danom prípade použil ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona. Ako ale vyplýva zo skutku, v danom prípade sa jedná o prípad jednočinného súbehu dvoch zločinov spáchaných jedným skutkom, a preto mal trest ukladať v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zákona, bez použitia zmierňovacieho ust. § 38 ods. 7. Tr. zákona a na mieste bolo použitie ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona, teda zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo v danom prípade predstavuje trest odňatia slobody v rozmedzí od 8 rokov 8 mesiacov až 12 rokov. Keďže prokurátor nepodal vo vzťahu k výroku o treste odvolanie, nebolo možné uvedenú nesprávnosť napraviť (zákaz zmeny k horšiemu) a krajský súd, vzhľadom aj na uložený trest, ktorý je pod dolnou hranicou zákonom zvýšenej trestnej sadzby, v záujme zachovania stability súdnych rozhodnutí a právnej istoty, neukladal opätovne ten istý trest za použitia ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona.

Dokazovaním boli zistené skutočnosti k osobe obžalovaného, ktorý podľa odpisu z registra trestov, má 4 záznamy, prevažne za majetkovú trestnú činnosť. Naposledy bol obžalovaný odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/87/2013 zo dňa 8.10.2013, ktorým mu bolo za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, f/ Tr. zákona upustené od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Svidník sp. zn. 1T/43/13 zo dňa 14.6.2013. Podľa podanej charakteristiky obce I. Q., obžalovaný žije spolu rodičmi v rodinnom dome a súrodencami. V obci sa veľmi nezdržuje. Sociálna poisťovňa oznámila, že obžalovaný nepoberá dávku v nezamestnanosti. Z lustrácie v registri priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol 6-krát postihnutý sankciou za priestupky proti majetku (odcudzenie vecí, rozbitie okien a podobne).

S poukazom na horeuvedené skutočnosti možno konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväzil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím okresného súdu ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu, pričom má za to, že uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 a pol roka, teda na samej dolnej hranici trestnej sadzby, zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Zákonom zodpovedajúce sú aj rozhodnutia okresného súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Vychádzajúc z vyššie uvedené je teda rozhodnutie prvostupňového súdu o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, zákonné. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takehoto trestu, vzhľadom na to, že obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

K jednotlivým odvolacím námietkam obhajcu obžalovaných krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy, ktorými sa riadil pri preskúvaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Obžalovaný sa ku skutku priznal pred sudcom pre prípravné konanie, pričom neobstojí jeho tvrdenie, že sa nepriznal a zápisnicu bez prečítania podpísal. Obž. K. H. v priebehu trestného konania viackrát pozmenil svoje výpovede, od priznania, cez pripustenia skutočností, že zabúchal na dvere poškodenej, až po úplné popieranie trestnej činnosti. Súhrn vykonaných dôkazov avšak bezpečne preukazuje vinu obžalovaného. K rozporom ohľadne výpovedí svedkov a poškodenej odvolací súd poukazuje na to, že tieto boli bez podstatnejšieho významu, pretože základná dejová línia, čiže vniknutie do domu rozbitím okienka na dverách a neskoršie použitie násilia pri vynucovaní si peňazí od poškodenej, bola zachovaná. V lekárskej správe zo dňa 2.12.2013, teda bezprostredne po skutku, sú ako predbežne zistené tieto zranenia - pomliaždenie hlavy a podvrtnutie krčnej chrčtice.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.